

РЕШЕНИЕ

№ 4145

гр. София, 23.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 11.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **1086** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.118 от КСО и е образувано по жалба на Е. К. М. - А., чрез адв.И. Д. от САК, срещу Решение № 1040-21-12/08.01.2021г на Директора на ТП на НОИ - С. град, с което са отхвърлени като неоснователни жалбите ѝ и потвърдени Разпореждане № О-21-999- 00-[ЕГН]/09.10.2020г. и Разпореждане № О-21-999-00-[ЕГН]/09.10.2020г. на ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите в ТП на НОИ С. – град. С Разпореждане № О-21-000- 00-[ЕГН]/09.10.2020г., на основание чл.40 ал.3 от КСО и чл.47 ал.1 от Наредбата за паричните обезщетения и помощи от ДОО на жалбоподателката е отказано заплащането на парично обезщетение за общо заболяване по болничен лист № Е20199402017, с мотиви, че при извършена проверка на разходите на ДОО в [фирма] е констатирано, че дружеството не осъществява трудова дейност за времето от 01.01.2018г. до момента на проверката – 05.10.2020г., поради което не е имало необходимост от назначаване на лица по трудово правоотношение и не е изпълнен състава на чл.10 от КСО спрямо назначените в този период лица, поради което и същите не попадат в кръга на осигурените лица. Посочено е, че са издадените задължителни предписания № ЗД-1-21-00819503/05.10.2020г. за заличаване на данни по чл.5 ал.4 от КСО за периода от 01.01.2018г. до 12.07.2020г. за две лица, сред които и жалбоподателката. С второто Разпореждане № О-21-999-00-[ЕГН]/09.10.2020г. на ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите в ТП на НОИ С. – град, на на жалбоподателката е отказано заплащането на парично обезщетение за

общо заболяване по болничен лист Е 20200509153, с мотиви, идентични с тези на предходното разпореждане.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на оспореното решение като издадено при непазване на установената форма, в нарушение на материалноправните разпоредби, в противоречие с целта на закона и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, като се иска отмяната му. Посочено е, че жалбоподателката е служителка на [фирма] от 03.08.2009г. до 12.07.2020г., съгласно трудов договор от 03.08.2009г. за който е подадено уведомление по чл.62 ал.3 от КТ. През 2013г. жалбоподателката е била преназначена на длъжност „мениджър ключови клиенти“ за което между нея и работодателя е подписано допълнително споразумение към трудовия договор. Твърди се, че решението е немотивирано, административния орган не е изяснил всички факти от значение за случая, , не е ясно какво се разбира под „търговска дейност по смисъла на Търговския закон“ (мотив от разпорежданията), оспорват се и мотивите в решението на директора на ТП на НОИ С. – град като неотнормирани към качеството на осигурено лице на жалбоподателката. Претендират се разноси.

В о.з. жалбоподателката се представлява от адв.Д., която в позиция по същество и в писмени бележки поддържа, че не съществува пряка връзка между извършваната от работодателя търговска дейност и резултатите от нея с възникване и упражняване на осигурителните права на работещите в дружеството Твърди, че представените от административния орган доказателства не установяват липсата, а наличието на търговска дейност на дружеството – работодател. Претендира разноси по представен списък на разноските.

Ответникът се представлява от юрисконсулт В., която оспорва жалбата. В писмени бележки развива подробни доводи за нейната неоснователност и за обосноваване на изводите в оспореното решение, че Е. М. – А. не е осигурено лице, по смисъла на чл.10 от КСО и няма право на парично обезщетение за временна нетрудоспособност. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

От съдържанието на административната преписка се установява, че в ТП на НОИ – [населено място] са представени Удостоверения Приложение № 9 към Наредбата за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване – за болничен лист 0 Е 20199402017, издаден за периода 03.01.2020г. до 04.02.2020г. вкл. На 21.02.2020г. е представено и Приложение № 9 към болничен лист 0 Е 20199402017 за периода 05.02.2020г. – 05.03.2020г. вкл. За установяване на осигурителните права на жалбоподателката е извършена проверка на данните в информационната система на НОИ, като са установени данни за подадено от осигурителя [фирма] уведомление за сключен на 13.08.2013г. безсрочен трудов договор с жалбоподателката, който е прекратен на 13.07.2020г. От органите на НОИ е била възложена и извършена проверка на работодателя [фирма] по разходите по ДОО, като констатациите от проверката са обективирани в Протокол № КВ-5-21-00819966/05.10.2020г. Съобразно същите е установено, че дружеството е със статут „развиващ дейност“, като по партидата на осигурителя липсват обявени годишни финансови отчети за извършена дейност до 2012 г. вкл.

Представената информация от ТД на НАП е установила, че за периода 01.01.2013г. до 31.12.2019г. дружеството е подавало ГДД по ЗКПО, като за периода 2014-2019г.

финансовия резултат е счетоводна загуба, а за 2018г. и за 2019г. са отчитани само разходи. В дружеството е имало регистрирано само едно фискално устройство в един търговски обект, като за периода 2014-2019г. няма данни за регистриран оборот, вкл. няма и данни за подадена справка по чл.73 ал.6 от ЗДДФЛ за данъчната 2019г.

При извършено на 28.09.2020г. посещение на адреса на дружеството не е осъществен контакт с управителя или с представляващо дружеството лице.

Съгласно данните от информационната система на НОИ, за дружеството се е установило, че от името на [фирма] има подадени уведомления за сключени трудови договори с общо 42 лица, като към момента на проверката не е прекратено трудовото правоотношение само с жалбоподателката М. – А.. Установено при проверката е, че от м.12.2008г. до момента на проверката, няма данни за преведени осигурителни вноски от дружеството за ДОО, с изключение на м.05.2009г.

От страна на дружеството са подавани данни по реда на чл.5, ал.4, т.1 от КСО за периода 01.01.2018г. – 31.07.2020г., като декларираният осигурителен доход за лицата е близък до максималния осигурителен доход, като на основание чл.108 ал.1 т.3 от КСО са издадени Задължителни предписания № ЗД -1-21-00819503 от 05.10.2020г. за заличаване на подадените от осигурителя [фирма] данни за този период за две лица, вкл. сред тях и за жалбоподателката.

При констатациите от проверките, извършени от административния орган, е изведен извод за липса на осъществявана търговска дейност от дружеството за времето от 01.01.2018г. до 31.07.2020г., при което спрямо назначените в този период лица не е изпълнен състава на чл.10 от КСО вр. с параграф 1 т.3 от ДР на КСО и те не влизат в клръга на осигурените лица. Поради това, с посочените Разпореждане № О-21-999- 00-[ЕГН]/09.10.2020г. и Разпореждане № О-21-999-00-[ЕГН]/09.10.2020г. на ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите в ТП на НОИ С. – град е постановен отказ за изплащане на парични обезщетения за временна нетрудоспособност поради общо заболяване на Е. М. – А..

Разпорежданията са обжалвани по реда на чл.117 от КСО с жалба № Ц 1012-21-1172/04.11.2020г. и с жалба № Ц 1012-21-1173/04.11.2020г., по които е постановено оспореното в настоящото съдебно производство Решение № 1040-21-12/08.01.2021г. на Директора на ТП на НОИ С. - град.

В хода на съдебното обжалване страните не са ангажирали доказателства и не са установени факти, различни от възприетите от административния орган и отразени в оспореното решение.

При тези фактически установявания, съдът намира от правна страна следното:

Оспореното решение е валидно и допустимо. Издадено е след надлежно сезиране с жалба по реда на чл.117, ал.1 от КСО и в срока за обжалване по чл.117, ал.2, т.2 от КСО.

Издадено е от компетентен орган съгласно чл.117, ал.3 от КСО – Директор на ТП – С. град. Обективизирано е в посочената в същата разпоредба писмена форма и е със съдържание, регламентирано в чл.59, ал.2 от АПК. Противно на доводите в жалбата, съдът намира че решението отговаря на изискването за мотивираност, съгласно чл.117, ал.3 от КСО. Означен е органът, който го е издал. Отразени са направените от него при осъществяването контролна дейност фактически и правни изводи. Формулиран е ясен диспозитив. Съдържа информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване.

В производството по административен контрол за законосъобразност не са допуснати

съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му.

Решението е и материално законосъобразно.

Правилно Директорът на ТП на НОИ – С. град е приел, че разпорежданията, предмет на контрол са издадено от компетентен административен орган. Съгласно чл.114, ал.3 от КСО това е длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт. В настоящия случай разпореждането е издадено от ръководител по контрол на разходите при ТП на НОИ – С. град, който е материално и териториално компетентния административен орган да стори това съгласно нормата на чл.114, ал.3 от КСО.

Разпореждането е обективизирано в изискуемата писмена форма и съответства на изискванията на чл.59, ал.2 от АПК за съдържание и реквизити. В проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му. То е издадено след извършена проверка по реда на чл.107 от КСО, в хода на която са издадени задължителни предписания за заличаване на подадените по отношение на жалбоподателката данни по чл.5, ал.4 от КСО от осигурителя [фирма] за периода 01.01.2018г. – 31.07.2020г.

Законосъобразен извода на административния орган, че в периода 01.01.2018г. – 31.07.2020г. [фирма] не е осъществявало търговска дейност, поради което и назначените в дружеството в този период лица нямат качеството на осигурени лица, по смисъла на чл.10 от КСО и същите не са осигурени лица по смисъла на параграф 1 т.3 от ДР на КСО.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

Легална дефиниция за понятието "осигурено лице" е дадена в § 1, ал. 1, т. 3 от КСО (бр. 98 от 2016 г., в сила от 01.01.2017 г.), според която "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за което са внесени или дължими осигурителни вноски; осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност, съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1-3 и 5 от КСО. Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

Трайна е съдебната практика, че от съдържанието на цитираното определение за осигурено лице следва, че едно от условията, на които е необходимо да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО (в този смисъл са решение № 314/2016 г. по а. д. № 3171/2015 г. на ВАС, решение № 211/2016 г. по а. д. № 3681/2015 г. на ВАС, решение № 292/11.01.2017 г. по а. д. № 14312/2015 г. на ВАС, решение № 220/2014 г. по а. д. № 12497/2013 г. на ВАС и други). Наличието на трудов договор само по себе си не е достатъчно, за да възникне осигурително правоотношение, с произтичащите от него права на обезщетение, тъй като липсва идентичност между трудовото и осигурителното правоотношение. Наличието на трудово правоотношение обикновено води до възникване на осигурително правоотношение, но не винаги.

Изискването на законната разпоредба на КСО, съдържаща определението за "осигурено лице", е лицето да упражнява трудова дейност. Следователно лицето трябва да има сключен трудов договор и валидно възникнало трудово правоотношение, но и реално да осъществява трудова дейност в рамките на това правоотношение. В този смисъл е напр. и решение № 4901 от 27.04.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6817/2019 г.

В настоящия случай, в хода на извършена проверка от административния орган са събрани доказателства, че през периода 01.01.2018г. до 31.07.2020 г., през който има издадени болнични листове за временна неработоспособност за общо заболяване, жалбоподателката не е лице, което е извършвало трудова дейност при „М. Д. Е. и съответно не е била осигурено лице по смисъла на § 1, т.3 от ДР на КСО. В тази връзка е и информацията от ИА "Главна инспекция по труда", налична в административната преписка, за невъзможност за установяване на контакт по седалището и адреса на управление на дружеството от инспекторите в агенцията, поради неоткриването на лица за контакт и обективна невъзможност за извършване на проверката и установяване на контакт с представляващия дружеството - гражданин на У..

Поради изложеното - жалбоподателката няма право на парично обезщетение за временна нетрудоспособност, тъй като не отговаря на изискванията на чл.40 ал.1 от КСО. Законнообразно са издадени оспорените разпореждания, на основание чл.40 ал.3 от КСО, с които е отказано изплащане на парично обезщетение за временна нетрудоспособност по посочените болнични листове в същите.

Оспорването на Решение № 1040-21-12/08.01.2021г на Директора на ТП на НОИ - С. град е неоснователно и следва да се отхвърли.

С оглед изхода от спора и на основание чл.143, ал.4 от АПК в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Водим от горното, съдът

Р Е Ш И

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. К. М. – А., ЕГН [ЕГН], срещу Решение № 1040-21-12/08.01.2021г на Директора на ТП на НОИ - С. град.

ОСЪЖДА Е. К. М. – А., ЕГН [ЕГН] да заплати на Териториално поделение – С. град на Националния осигурителен институт сумата от 100 лв. /сто лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: